

REMIGIUSZ MRÓZ

PREVIS

SÉRIA TATRANSKÉ VRAŽDY

REMIGIUSZ MRÓZ PREVIS

Preložil Ladislav Holíš

IKAR

Remigiusz Mróz
PRZEWIESZENIE

Copyright © 2015 by Remigiusz Mróz
Translation © 2025 by Ladislav Holíš
Cover design by Mariusz Banachowicz
Photo credit: © Yellowj/Shutterstock
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0338-5

*Pre Dagmar, ktorá za mňa prešla v horách
takmer tisíc kilometrov a stále nemá dosť.*

PRVÁ ČASŤ

1

Wiktor Forst uprene hľadel na náhrobok. Hoci naň vyryli dátum narodenia a smrti spolu s menom a priezviskom, stále tomu nemohol uveriť.

Keď pred týždňom vchádzal do nemocničnej izby, v ktorej ležala Olga, bol presvedčený, že jeho život naberie nový smer. Dostali ľudí zodpovedných za zločin na Giewonte a za mnohé ďalšie. Prišli záhade na koreň a popritom sa zbližili natoľko, že Forst prvýkrát v živote pomyslel na to, že sa usadí.

Teraz stál nad jej hrobom a myslel na človeka, ktorý ju zabil.

Trojica páchatel'ov, ktorých odhalili, bola len špičkou ľadovca. Skutočný vrah im unikol. To on od začiatku ťahal nitky a ovládal ostatných vrátane polície.

Vysmial sa im. Vysmial sa Forstovi. A pripravil ho o budúcnosť.

Wiktor ho chcel dostať stoj čo stoj. Bolo mu jedno, či pri tom poruší zákon. Ten sviniar musí niesť následky.

„Všetko v poriadku?“ zaznel šéfov hlas.

Komisár sa obzrel cez plece a uvidel, ako sa k nemu blíži Edmund Osica. Nadriadený sa k nemu postavil a zdvihol ruku, akoby ho chcel potľapkať po pleci, no potom si to rozmyslel. Starý zástupca inšpektora, ktorý začal kariéru ešte v bývalom režime, to s ľuďmi príliš nevedel.

„Áno,“ odvetil Wiktor.

„Chápem, že ste si boli blízki.“

Forst naňho pozrel.

„Až príliš,“ povedal.

Osica nevedel, ako zareagovať. Napokon si len odkašľal a prežehnal sa. Smútiaci sa rozišli zhruba pred štvrtýhodinou. Pri hrobe zostal len Forst.

„Volal mi minister,“ prerušil Edmund ticho.

„Už nás obviňuje, že sme zatkli nesprávneho?“

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou. „Vzorka DNA z Giewontu sa zhoduje s DNA človeka, ktorého ste chytili. Niet pochyb o tom, že vraždil on.“

„Niet pochyb o tom, že vraždil na niečí pokyn.“

Edmund prikývol a komisár vytiahol balíček červéných westiek. Jednu si zapálil a znova si prečítal epitaf na Olginom náhrobku. Vedel, že je ateistka či agnostička, no nečakal, že svoj svetonázor zohľadní aj v poslednej vôli. Jedno z jej želaní sa týkalo práve nápisu na náhrobnom kameni.

Kázala tam vyryť: „Ahoj! Prepáč, ale nevstanem.“

Forst už nevedel, koľkokrát to číta. Zakaždým ho to zaboľelo väčšmi než tá najjasnejšia spomienka na ňu. Nápis mu pripomínal, akú výnimočnú ženu stratil. Inteligentnú, so zmyslom pre humor a schopnosťou brať život s nadhľadom.

Zhlboka si potiahol z cigarety.

„Dostanem ho,“ zašepkal.

„Pán inšpektor,“ upozornil ho Osica.

„Dostanem toho hajzla, pán inšpektor.“

„Som rád, že si rozumieme,“ odvetil Edmund a otočil sa k nemu. „Rozumieme si, pravda? Nieže sa odtrhnete z reťaze ako na Giewonte, Forst. Všetky médiá v krajine majú teraz oči na stopkách.“

„Viem.“

„Navyše prípad pod nás formálne nespadá. K vražde došlo v Cheľme a prokurátor sa už pustil do práce.“

Wiktor v duchu zanaďoval. To bol problém. Polícia mohla viesť vyšetrovanie len vtedy, ak sa ho ešte neujala prokuratúra. Ak raz prípad prevezme žalobca, je len na jeho rozhodnutí, či odovzdá časť – prípadne celok – práce polícii.

„Kto to vedie?“ spýtal sa Forst.

„Tí istí, čo naháňali vraha, keď ste sa motali po Bielorusku a Ukrajine.“

„Nezabudnite na Rusko.“

Osica pokrútil hlavou.

„Klasifikujú to ako pokračovací trestný čin a...“

„Sériové vraždy,“ dokončil zaňho Forst. Prirodzene, v poľskom právnom systéme taký pojem neexistoval, ale Forst nemal v úmysle slovičkáriť. Veci bolo treba nazývať pravými menami.

„Áno, sériové vraždy,“ prisvedčil zástupca inšpektora. „Čo je vcelku pochopiteľné, keďže novinárka mala v ústach mincu.“

„Vieme už, čo je to zač?“

Osica si vopchal ruky do vreciek.

„Netuším, Forst,“ povedal. „A nemyslím si, že sa to tak skoro dozviem.“

Komisár mlčky prikývol. Znova sa v myšlienkach vrátil ku chvíli, keď vošiel do nemocničnej izby. Všade samá krv. Monotónny signál lekárskeho prístroja, ktorý ho odvtedy máta v hlave. Keď pochopil, že prišiel neskoro, zmeravel a zahľadel sa do jej bledej tváre.

Potom sa však spamätal. Bol predseda policajť. Vytiahol telefón a telo dôkladne nafotil. Ruky sa mu triasli a obchádzali ho mdloby, no vedel, že druhú šancu nedostane.

„Vraciate sa dnes do Zakopaného?“ spýtal sa Osica.

„Mám ešte týždeň dovolenky.“

V duchu dodal, že po zážitkoch v Čiernom delfínovi by mal dostať prinajmenšom dva mesiace plateného voľna.

„Takže zostanete vo Varšave?“

Forst sa rozhliadol po koši, do ktorého by odhodil ohorok.

„Neviem,“ zamrmal a zamieril ku kontajneru. Počul, že šéf ešte čosi hovorí, no už naňho nemal náladu. Zahasil westku o stenu smetiaka a vhodil ju dnu. Ešte naposledy pozrel na hrob a vzdialil sa.

„Forst!“ zavolal za ním Osica. „Nerobte nič, čo...“

Veliteľ sa zháčil, keď zbadal, že ľudia stojaci pri ostatných hroboch naňho pohoršene zazerajú.

Wiktor pridal do kroku. Bol odhodlaný spraviť, čo treba.

2

Už sa stmievalo, keď muž s veľkým sedemdesiatlitrovým nosičským batohom vošiel do horskej chaty na Gąsienicowej holi. V bufete si objednal pirohy, rozhliadol sa a sadol si k oknu. Turistov prišlo veľa, hoci do vrcholu sezóny zostávali ešte dva mesiace.

Zima bola v tom roku vcelku mierna a májové slnko pražilo výnimočne intenzívne. Muž sa vracal zo sedla Zawrat. Pri stúpaní naďabil len na málo snehu a neoplatilo sa mu nasadiť mačky. Pre istotu vytiahol cepín, no aj ten použil sotva dvakrát.

Pustil sa do jedla, pričom nenápadne sledoval okolie. Väčšina ľudí zhromaždených v jedálni prenocuje v chate, málokto sa vyberie späť do Kuźníc.

Jeden z tých, čo prenocujú, sa stane jeho obeťou.

Pri tej myšlienke pookrial na ducha. Vedel, že sa ocitol na začiatku dlhej cesty – cesty, ktorú si zapamätajú celé generácie. Možno sa raz ktosi vydá po jeho stopách a pokúsi sa napodobniť jeho dielo.

Dnes sa všetko začína. Tu, v chate Murowaniec.

Keď dojedol, objednal si veľké pivo. Po niekoľkých hltoch mu konečne prestalo biť srdce ako splašené. Vytiahol zalaminovanú mapu, rozložil ju na stole a tváril sa, že plánuje zajtrajšiu trasu.

Občas zdvihol zrak a hľadal zvedavý pohľad.

Konečne. O dva stoly ďalej sedelo osamotené dievča, ktoré sa naňho placho usmievalo. V jeho výraze bolo čosi nesmelé – skôr otázka než výzva. Muž odpovedal rovnako decentným úsmevom.

Turistka mala husté, nakrátko ostrihané blond vlasy. Sedela len v športovom tričku, pretože v chate bolo ako vždy horúco. Muž ju nenápadne sledoval.

Vedel, že dievča onedlho zahynie jeho rukou.

Dostavila sa erekcia, preto rýchlo presmeroval myšlienky inam. Naklonil sa nad mapu a chvíľu si pripomínal prejdenú trasu. Vzrušenie ho postupne opustilo.

Keď dopil, zanesol pohár a objednal si ďalšie pivo. Cestou späť zamieril k stolu turistky, ktorá tiež skúmala mapu.

„Vieme už, kde sa zajtra stretneme?“ nadhodil.

Nervózne sa zasmiala. „Ešte neviem, kam pôjdem. No na noc sa plánujem vrátiť do Pątky.“

Človek mieni... pomyslel si muž. Ak všetko pôjde podľa plánu, dievča do Doliny piatich poľských plies nikdy nedorazí.

„A ty?“ spýtala sa neisto.

„Vlastne neviem,“ pokrčil plecami. „Väčšinou sa pusťím len tak za nosom. Nezamýšľam sa príliš. Zbalím ruksak a idem.“

„Dobré.“

„Dnes ráno som šiel z Palenice na Zawrat. A potom... potom som už nemal veľmi na výber.“

Položil pohár na stôl, a keď dievča nenamietalo, prisadol si oproti nemu.

„Takéto dobrodružné výpravy sú fajn,“ prehodil. „Dobiješ si baterky, cítiš sa slobodne.“

Obdivne naňho pozrela, no neodpovedala. Bola neseľná, tichá. Možno si vybrala trasu po horských chatách, aby sa trochu oľúčkala medzi ľuďmi. To mu hralo do karát priam ideálne.

„Bežne od rána do večera sedím za počítačom, takže asi rozumieš, že...“ usmial sa placho.

„Rozumiem. Kde pracuješ?“

Nemusel nič narýchlo vymýšľať. Scenár si pripravil už vopred. Chvíľu hovoril o svojej práci v developer-skej brandži, uviedol niekoľko vážnych faktov o trhu s nehnuteľnosťami a potom sa pýtal, čo robí ona.

Rozhovor sa niesol v stereotypnom duchu. On hovoril oveľa viac než ona, keďže bola pomerne skúpa na slovo. Získal si však jej sympatie, čomu určite pomohlo aj pivo, ktoré si objednala.

Keď šla na toaletu, poprosila ho, aby jej postrážil ruk-sak. To bol kľúčový moment. Vopchal ruku dnu a spravil to, čo plánoval od samého začiatku. Dievčina sa vrátila a nič si nevšimla.

Volala sa Paulina Jasińska. Mala dvadsaťdva rokov a pochádzala z Krakova. On sa jej predstavil ako Iwo a odrecitoval krátku formulkú o tom, ako dokáže atypic-ké meno vyviesť ľudí z rovnováhy.

„Väčšinou ma však volajú Eliaz, skrátene od priez-viska,“ dodal.

Nepýtala sa, o aké priezvisko ide.

„Máš tu nadnes rezerváciu?“

Zahanbene na ňu pozrel.

„Nemám. To je čaro spontánnych výletov.“

„To môže byť problém. Nedovolia ti tu len tak prenocovať.“

„Nie?“ predstieral prekvapenie, hoci dobre vedel, že v horskej chate na Gąsienicowej holi turisti nesmú spať na podlahe. Eliaz si trasu dôkladne naštudoval vrátane všetkých možností prenocovania.

„Izbu si treba vopred zarezervovať,“ dodala. „Ja som v osemmiestnej a platím štyridsať za noc. Plus za posteľnú bielizeň a dve zloté mestskú daň.“

Zatváril sa začudovane.

„Ale ako to? To mi fakt nedovolia prespať ani na zemi?“

„Pokiaľ viem nie. Vraj je to proti požiarnym predpisom.“

Iwo vedel, že je to len výhovorka. Šlo v prvom rade o to, aby si turisti kupovali miesta v izbách a nespoliehali sa na nocľah zadarmo. V mnohých chatách sa dalo núdzovo ustlať v jedálni či na chodbe, no ľudia túto možnosť často zneužívali. Namiesto drahšej izby si vypočítavo naplánovali „núdzový“ nocľah na zemi.

„Choď sa radšej spýtať, či majú ešte miesto,“ poradila mu Paulina.

„A ak nebudú mať?“

„Budeš musieť niečo vymyslieť.“

„Predsa ma nevyhodia.“

„Asi nie, niečo ti nájdu. V noci sa má poriadne ochlaďiť. Hlása dokonca sneženie.“

Nahodil znepokojený výraz a dal si hlt piva. Počkal, kým dievča dopije. Potom vstal a oznámil, že ide zabojovať o miesto.

„Keď už pôjdem okolo, zoberiem ďalšie kolo?“ ukázal na prázdne poháre.

Usmiala sa a prikývla. Mal ju v hrsti.

Po druhom pive sa dohodli, že zajtra pôjdu cez Kozie sedlo do Doliny piatich poľských plies. Čo bude potom, to sa uvidí, uzavrel Iwo.

„Tadiaľ som ešte nešla,“ prezradilo dievča. „Je to náročné?“

„Zopár reťazí a kramlí, to zvládneš.“

„Dúfam.“

„Najzaujímavejší úsek nás čaká za sedlom. Po oboch stranách sú prudké zrázy.“

Šlo o úzky skalnatý hrebeň, ktorý sa týčil desiatky metrov nad okolitým terénom. Ľudia, čo sa báli výšok, tam zažívali skutočnú hrôzu. Eliazs to však ani nemusel spomínať. Vedel, že dievča tam nedôjde.

3

Forst nastúpil do služobného Volkswagena a chvíľu len tak sedel. Potom potriasol hlavou a naštartoval. Zapol navigáciu, nastavil adresu okresného veliteľstva v Zakopanom a vyrazil z parkoviska pred cintorínom.

Vypol rádio. Dookola v ňom bežali tie isté správy. Vrah z Giewontu zadržaný. Vrah z Giewontu nekonal sám. Vrah z Giewontu siahol na život novinárke NSI Olge Szrebskej.

Wiktor nepotreboval počuť hlásateľa, aby mu tie slová stále zneli v hlave. Mal pred sebou takmer päťstokiletrovú cestu, ktorá mu zaberie približne päť hodín. Ak sa poponáhľa, možno štyri a pol. Tak či onak, celý čas bude zápasíť s tým istým, s čím sa boril aj posledný týždeň.

Odkedy začal znova fajčiť, jeho migrény nabrali na intenzite. Počas náporov bolesti mu šlo roztrhnúť spán-

ky a nikotín jeho stav ešte zhoršoval. To však nebolo nič v porovnaní s výčitkami svedomia.

Vedel, že ju mohol zachrániť. Keby sa len nebol tak dlho obhajoval pred úradníkmi z inšpekčnej služby... Keby len nebol dopustil situáciu, v ktorej by sa vôbec musel obhajovať...

Keď zbadal čerpaciu stanicu napravo, pocítil silné nutkanie. Drgol do páčky smerovky a zabočil na parkovisko. Vyskočil z auta, zabuchol dvere a zamieril dnu.

„Škatuľku červených westiek,“ vyhĺkol na mladíka za pultom. „A fľašu Johnnieho Walkera.“

Len čo mu predavač vyhovel, Forst rýchlo zaplatil v hotovosti, ani si nevzal výdavok, a vrátil sa do auta. Cigarety s fľašou hodil na sedadlo spolujazdca a vyrazil.

Až vtedy si uvedomil, že sa mu trasú ruky. Zhlboka sa nadýchol a vrátil sa na rýchlostnú cestu, ktorá sa čoskoro zmení na diaľnicu. Prejde niekoľko veľkých križovatiek a potom zamieri na Żyrardów.

Napokon otvorí fľašu.

Potriasol hlavou v snahe zahnať pokušenie. Nie, neotvorí fľašu, aspoň zatiaľ. Dôjde do Zakopaného, zaparkuje pri dome a potom si naleje. Ale len trochu, iba tak pre chuť.

Niekoľko kilometrov o tom uvažoval a napokon zastal na ďalšej benzínke. Chytil whisky, vystúpil z auta a šmaril ju do koša.

Potom natankoval a pokračoval do Żyrardowa. Uľavilo sa mu.

Onedlho sa mu rozozvučal nový telefón. Starého sa zbavil ešte predtým, ako s Olgou utiekol za východnú hranicu. Teraz mal nový model HTC a prednastavené zvonenie ho privádzalo do šialenstva.

Ešte väčšmi ho však iritovalo, že prišiel o svoje kontakty. Pozrel na neznáme číslo a potiahol prst po displeji.

„Prosím,“ ozval sa.

„Komisár Forst?“ zaznel rázny ženský hlas. Wiktor ho najprv nevedel zaradiť.

„Pri telefóne.“

„Tu prokurátorka Wadryšová-Hansenová.“

Hneď si ju vybavil.

„Vedím prípad...“

„Viem, aký prípad vediete,“ prerušil ju.

Nervózne ticho.

„Potom by ste mi nemuseli skákať do reči,“ ohradila sa.

„Možno by som nemusel,“ pripustil. „Čo odo mňa chcete?“

Opäť napätá pauza.

„Vidím, že to bude ťažké,“ poznamenala.

„Taký je život.“

Počul, ako vzdychla.

Keď ju Forst kedysi videl prvýkrát, pripadala mu ako prehnaný pedant. Neskôr sa presvedčil, že nie je taká zásadová, ako si myslel. Sledoval viacero jej tlačových konferencií, kde vysvetľovala veci, ktoré vyplynuli z jeho konania. Komisárovo meno, prirodzene, nepadlo, hlavne preto, že spočiatku sa prípad javil ako veľký úspech orgánov činných v trestnom konaní a prokuratúra chcela získať všetku slávu pre seba. Teraz však svoj postup určite trpko oľutovala.

„Vypočúvala som obvineného, ktorého ste zadržali.“

„Michała Sznajdermana.“

Mladšieho brata, ktorý mal s vraždami zrejme najmenej spoločné. Bohužiaľ, jeho súrodenca ani matku už vypočuť nemohli, pretože neprežili stretnutie s Forstom na Ukrajine.

A nielen oni.

„No a?“ popohňal ju Wiktor.

„Po prvé, nevolá sa Sznajderman.“

„To ma neprekvapuje,“ odvetil komisár a upriamil pozornosť na motorku, ktorá ho predbehla. „Tá žena nebola ich biologickou matkou, skôr duchovnou vodkyňou. Učiteľkou spravodlivosti.“

„Viem. Nanešťastie sa nám nepodarilo zistiť jeho totožnosť.“

„Žartujete, však?“

„Nie. Test DNA potvrdil, že bol na Giewonte, no nenašli sme ho v žiadnej databáze. Asi nemusím hovoriť, že s nami nechce spolupracovať.“

Forst neodpovedal. Čakal, kedy to z prokurátorky konečne vypadne.

„Tvrdí, že nám prezradí svoju totožnosť, len keď príдете vy.“

„Hodte fotku na Facebook.“

„Prosím?“

„Spravte mu fotku. Ľudia ju budú zdieľať, budú si pripadať ako detektívi. Nieкто ho určite spozná a prihlási sa.“

Forst si spomenul úspech crowdsourcingu, ktorý pod Giewontom zorganizovala Szrebská. Pozrel na vedľajšie sedadlo a v duchu zanaďoval. Predpokladal, že také neriadené myšlienky ho budú navštevovať ešte dlho. A za každým bude hľadať jedínú záchranu, ktorú pozná.

Zovrel volant, až mu zbeleli hánky.

„Možno napokon nebude inej cesty,“ zašomrala prokurátorka. „No najprv by som chcela, aby ste sa s ním porozprávali.“

„Nemám o čom.“

Ostentatívne si vzdychla. „Trvám na tom.“

„A čo si od toho sľubujete?“ spýtal sa. Zapol hlasitý odposluch a položil mobil na prístrojovú dosku. Potom vytiahol westky a jednu si zapálil.

„Že obvinený začne hovoriť.“

„Otázka je, čo bude hovoriť,“ odvrkol Forst s cigaretou v ústach. „Určite nie to, čo by ste chceli počuť.“

„Nejako začať musíme.“

Komisár pokrútil hlavou.

„Ten chlap ma najprv opľuže, potom sa ma pokúsi zabíť a nakoniec mi povie, nech si dávam bacha, pretože jeho komplici sú stále na slobode.“

„Ste nejaký útlocitný.“

„Ale prosím vás, také veci mám v práci na dennom poriadku.“

„Tak v čom je problém?“

Wiktor vyfúkol dym a rozmýšľal, či má zmysel strácať čas s Michałom Sznajdermanom, či ako sa vlastne volá. Stretnutie by určite prebiehalo tak, ako opísal prokurátorka. Ten človek svoju nevlastnú matku fanaticky zbožňoval, nepochybne aj staršieho brata. Spraví všetko, aby ich katovi osladil život.

Forst vedel, že z neho nič nedostane. Bude mlčať ako hrob.

„Ste tam?“ spýtala sa.

„Áno.“

„Tak ako ste sa rozhodli?“

„Mohli ste zavolať môjmu šéfovi. Dostal by som to rozkazom. Nemuseli ste ma prosiť.“

„To nie je môj štýl.“

Forst si rázne potiahol z cigarety.

„Pod jednou podmienkou.“

„Akou?“

„Chcem byť súčasťou vyšetrovania.“

„Ak smiem byť úprimná, nemáte na to.“

„Nie?“ vrkol. „Pokiaľ ma pamäť neklame, to ja som vypátral a zatkol tých troch.“

„Zatkol? Dvoch z nich ste zastrelili.“

„Podľa vnútornej kontroly som konal v rámci nutnej obrany.“

„To na veci nič nemení.“

Wiktor pochopil a viac neoponoval. Pred očami sa mu zjavil starec v kresle. Vitalij Moravčuk. Lovotar. Banderovský zločinec, nad ktorým Forst sám vyniesol rozsudok. Strelil mu rovno do hlavy a potom ho s Olgou zakopali v lese.

O tom však prokurátorka nevedela. A nikdy sa nedozvie.

„Potrebujete skúseného detektíva.“

„Už mám svoj tím, komisár.“

„Ten tím, ktorý na tom pracoval aj predtým, pravda?“
uchochťol sa. „Ten sa teda veľmi nevyznamenal.“

Mlčala, pretože mal pravdu. Kým Wiktor s Olgou neodhalili bieloruskú stopu, vyšetrovanie uviazlo na mŕtvom bode. Až oni dvaja na niečo prišli.

„Porozprávame sa, keď dorazíte,“ uzavrela Wadryšová-Hansenová.

„Dobre. Kam mám prísť?“

„Mosiężnicza 2.“

Wiktor sa stroho rozlúčil a zadal do navigácie adresu krajskej prokuratúry v Krakove. Záznaky nečakal, no možno sa mu podarí zistiť aspoň čosi, od čoho sa odrazí, ak bude musieť pátrať na vlastnú päsť.

Zrýchlil a usiloval sa nemyslieť na fľašu, ktorú vyhodil.

Navigácia mu ukazovala, že do cieľa dorazí o tri hodiny a štyridsať minút. Ak vypije jedno malé pivo, svet sa nezrúti. Kým sa stretne s Wadryšovou-Hansenovou, nebude už z neho ťahať alkohol.

Niekoľko ďalších kilometrov sledoval ubiehajúci čas cesty a napokon uznal, že sa nemusí hnať. Môže prísť

do Krakova aj o štyri hodiny. Dovtedy vytriezvie. To, že bude šoférovať pod vplyvom, ho veľmi to netrápilo.

Zišiel na čerpaciu stanicu Orlen a kúpil si štvorbale-nie Heinekena. *Pivo sa neráta*, utešoval sa.

4

Iwo šiel pred svojou obeťou, ako to vyžadovali pravidlá vysokohorskej turistiky. Radšej by šiel za ňou, no pravidlá boli pravidlá – skúsenejší musel ísť vždy prvý. Pravidelne sa jej prihováral, aby sa cítila istejšie. Bez piva bola menej zhovorčivá a liezla mu na nervy. Nemo-hol sa dočkať, kedy ju zabije.

„Vravel si, že Eliazs je skratka priezviska?“

„Mhm. Eliazszewicz.“ Obzrel sa cez plece a slabo sa usmial.

Už boli vo výške tisícdeväťsto metrov a neďaleko sa za-čínal jeden z posledných traverzov. Iwo sa rozhladol. Až na malú skupinku ľudí idúcich za nimi nikoho nevidel.

„Postojme chvíľu,“ navrhla Paulina.

Eliazs ochotne súhlasil. Dúfal, že turisti ich predbeh-nú a nechajú mu voľné pole pôsobnosti. Pôvodne chcel vystúpiť aspoň na dvetisíc metrov, kým dievča zabije, no plánu sa nemusel držať za každú cenu. Už skôr sa začínali strmšie svahy s drsnými, ostrými a členitými skalami.

Jej telo sa na nich nádherne dokalíči.

O päťsto metrov sa začínalo strmé stúpanie. Iwo sa rozhodol, že obeť zahubí tesne pred zákrutou.

S úsmevom pred seba pustili skupinku turistov. Po nočnom ochladení oblohu zatiahli biele mraky. Nezdalo sa však, že sa z nich spustí búrka, nieto ešte snehová

metelica. Človek sa mohol radovať zo života a bezstarostne vychutnávať čaro hôr.

„Dokedy tu budeš?“ spýtal sa dievčaťa, aby ju zamestnal, pretože sa chystala vyraziť za ostatnými.

„Ešte tri dni.“

Nevedela, ako veľmi sa mýli.

„Len?“ predstieral Eliaz zúujem. „Myslel som si, že už máš po skúškovom.“

„Hej,“ usmiala sa a dala ruky v bok, „len ešte musím čosi vybaviť v Krakove.“

„A čo?“

„Predovšetkým sa mi končí nájomná zmluva, takže sa musím poobzerať po novej garsónke.“

„To týždeň-dva počká, nie?“

„Áno, ale okrem toho by bolo fajn využiť voľno a napísať nejaký odborný článok. Možno dva, ak ma kopne múza.“

Začal sa jej vypytovať na podrobnosti, no vôbec ju nepočúval. Nadchýnal sa skutočnosťou, že jeho grandiózny plán už o niekoľko minút vyvrcholí. Jasińska pred sebou nemala žiadnu budúcnosť. Nedosiahne nijaký zo svojich cieľov. On sa o to postará.

Znova sa vzrušil, preto sa otočil bokom, aby to dievča nezbadalo.

„Vždy dostanem zopár stovák za uverejnenie,“ zakončila a zahľadela sa na masív Orlej prte, ktorý sa nad nimi týčil. Bol to najnebezpečnejší úsek v poľských Tatrách.

Aj Iwo zdvihol zrak. Sníval o tom, že zabije niekoho na hrebene alebo v sedle. Teraz to však neprichádzalo do úvahy. Bol by musel vyraziť oveľa skôr a na turistu si hore počkať.

Nejaká príležitosť sa však skôr či neskôr naskytne. A nie jedna.

„Áno, jasné,“ zašomral zamyslene. „Ideme?“